

en Fejltagelse at aabne Døren til hendes Værelse, da hun sad ved sit Toilette, og da saa denne Mand, som vilde være hendes Elsker, hvorledes hun virkelig saa ud, udstafferet med Sminke, Hængekrøller o. s. v. Da man fik at vide, hvad endelig de mange Forsikringer om $3\frac{1}{2}$ pCts Typen, effektiv Rente o. s. v., betød fra den højtærede Finansministers Side, saa man ham da endelig en Gang med Quasidybsindighedens Sminke, Quasisagskabens forlorne Hængekrøller o. s. v. Dette Billede tror jeg, det vil være klogt af Folketinget at fastholde.

Wenzel Neergaard: Det har her i Tinget fra alle Partiernes Side været udtalt adskillige Gange, at det vilde være ønskeligt, om man forlod de midlertidige Laan og gik over til et fast Laan. Jeg har bl. a. selv deltaget i denne Opfordring og er under Omtalen heraf kommen ind paa det samme, som blev nævnt af det ærede Medlem, der nu satte sig (Schovelin), at det for at opnaa dette vistnok vilde blive nødvendigt for den højtærede Finansminister at forlade $3\frac{1}{2}$ pCts Typen og gaa over til 4 pCts Typen. Jeg vil indrømme, at jeg ganske vist ikke havde tænkt mig, at Vilkaarene, naar endelig den Dag optraadte, hvor det skulde lykkes at opfylde dette af Rigsdagen udtalte Ønske, skulde være saa daarlige, som Tilfældet er. Man har dog stadig haabet, at naar man forlod disse midlertidige Laan, som fra alle Sider erklæredes for at være og sikkert ogsaa have været uheldige, skulde det være for at gaa over til Tilstande, som vilde byde paa nogen Bedring med Hensyn til de finansielle Vilkaar. Jeg forstaar saa godt, at Situationen, saaledes som vi have været Vidne til i Dag, indbyder til Kritik, og det kan heller ikke nægtes, at de Udtalelser, som Gang paa Gang med Hensyn til dette Tema have lydt fra den højtærede Ministers Side, i høj Grad have været egnede til at tages frem til Beskuelse ved en Lejlighed som denne. Jeg ved ikke, hvorledes det gaar de øvrige Medlemmer i Rigsdagen, men jeg kan ikke sige andet, end at jeg for mit Vedkommende har en absolut flov Fornemmelse ved at skulle være med til paa den danske Stats Vegne at gaa ind paa Betingelser som dem, der her er Tale om, Betingelser, der, som det har været nævnt af de øvrige Talere, ere ringere end dem, Kommuner i Almindelighed maa antage, og ringere end dem, solide Privatfolk i dette Land maa antage. Det er

ganske sikkert et Resultat, hvortil man ingenlunde kan gratulere den Finansminister, som foreslaar det, men paa den anden Side vil man vel nok kunne blive enige om, at en Kritik, saaledes som det ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), i Virkeligheden maa dreje sig om en bestemt Ting, nemlig denne: Betyde de Betingelser, som vi maa antage for dette Statslaan, en Forringelse med Hensyn til Statens Kredit? Betyde de, at vi, som den højtærede Minister flere Gange har nævnt, maa gaa over til at høre til de laansøgende Stater, der maa betegnes som Stater af anden Klasse, eller betyde de ikke dette? Er det kun uheldige Forhold paa Pengemarkedet, som bevirke, at vi i dette Øjeblik maa gaa ind paa disse haarde Vilkaar? Jeg for mit Vedkommende tør ikke besvare dette Spørgsmaal, jeg ser mig ikke i Stand dertil, men hvis den højtærede Finansminister med gode Eksempler overfor Rigsdagen kunde og vilde vise, at andre Stater, Stater af den Kvalitet, hvortil vi i alt Fald hidtil have ment, at Danmark hørte, have maattet antage lignende Betingelser, tror jeg, det vilde være overordentlig heldigt, det vilde i alt Fald paa mig og antagelig ogsaa paa andre virke beroligende med Hensyn til det, som er det afgørende ved dette Laans Afslutning, nemlig hvorvidt Danmarks Kredit i Udlandet virkelig er ved at gaa nedad, eller den ikke er det.

Der har været Tale om, hvorvidt der om denne Sag skal nedsættes Udvalg eller ej; jeg for mit Vedkommende mener, at det i og for sig er ganske ligegyldigt, om man nedsætter Udvalg eller ej, thi Sagen er i Virkeligheden saa vidt fremskreden, at den er afgjort. Vi staa i en saadan Situation, at der er ikke nogen Mulighed for at trække os tilbage; kun hvis der i Udvalget fra Ministerens Side vilde kunne gives Oplysninger, som ikke egnede sig til at gives offentligt, og som kunde virke beroligende i den Retning, jeg her har nævnt, kan jeg anse det for nødvendigt, at der nedsættes et Udvalg. Jeg skal derfor paa min lille Gruppes Vegne erklære, at til Trods for, at det, som det fremgaar af mine Udtalelser, ikke er med synderlig Glæde, vi stemme for Lovforslaget, kunne vi dog, tvungne af Omstændighederne, ikke undlade at gøre det. Jeg vil føje til, at som Forholdene for Øjeblikket ligge, tør i alt Fald jeg for mit Vedkommende ikke paatage mig Ansvar ved at opfordre den højtærede Finansminister til at vente, thi det er langt fra sikkert, at man ved at